

LITURGISTI ALI RUBRICISTI?

Pred desetletji se je liturgična obnova razvijala predvsem po zaslugi prizadevnih posameznikov in redovnih skupnosti. Šele zadnji desetletji je pobudo in vodilno vlogo prevzelo cerkveno vodstvo. Šele tako je bilo mogoče, da se je liturgična reforma razmahnila bolj na široko in da je delo bolj enotno.

Toda tudi zdaj je rast liturgičnega življenja v posameznih župnijah odvisna predvsem od prizadevnosti dušnih pastirjev. Nekateri z vso vnemo in iznajdljivostjo uvajajo vse novosti, drugim zadostuje, da vestno ustrezajo cerkvenim predpisom in navodilom, tretji pa na vse reforme gledajo bolj skeptično in skušajo ustreči vsaj glavnim zahtevam.

Zal, pa je tudi nekaj takih, ki si reformo zamišljajo po svoje in delajo mimo cerkvenih predpisov, pozabljajoč, da je liturgija službeno bogočastje Cerkve. Nekaj primerov.

1. Marksikod so ljudje že od prej vajeni skupno moliti kratke mašne molitve. Zdaj pa so jih naučili še nekaj kratkih odgovorov in tako imajo »zborna mašo«, nekaj, kar ni niti zborna maša niti kratke mašne molitve.
2. Pred obhajilom med mašo se ne moli več Spovem se. »Toda kako naj se otroci disponirajo za sveto obhajilo«, se je vprašal nekdo in zadevo rešil tako, da pred obhajilom zmolijo kesanje: Moj Bog, žal mi je.
3. Klub večkratnim razlagam so nekateri dušni pastirji še zmeraj tako praktični, da najprej odpojo berilo po slovensko in ga šele nato prebero latinsko.
4. Nekdo poje berilo in evangelij obrnjen k ljudstvu. Njegov argument: »Jaz bom dajal odgovor o tem, ali moji farani res slišijo božjo besedo ali pa pride do njihovih ušes samo neko nerazložno mrmranje.« Argument, o katerem naj res temeljito razmislijo tisti, ki nosijo odgovornost za učinkovitost in lepoto službe božje.
5. Že dolgo (od leta 1944) velja predpis, da se pred blagoslovom z Najsvetejšim po maši pojeta dve kitici evharistične pesmi in da duhovnik dvakrat invenzira. Ko sem prišel v neko župnijo, sem zastonj čakal na drugo kitico. V zakristiji sem potem povprašal cerkovnika, ali je pri njih zmeraj tako. Odgovor: »Zmeraj je tako. Župnik že menda ve, kako je treba.« »Predpis je pa drugačen. Kaj bi pa škof rekel?« »Škof so pa daleč.«

Lahko bi še marsikaj našteali. Ljudi, ki tako mislijo in delajo, gotovo vodijo tudi dobri nagibi. Biti hočejo praktični, kratki, razumljivi. Toda ti liturgije ne bodo reformirali, kvečjemu bi jo mogli deformirati.

Priznati je treba, da so nagli razvoj liturgije pospešili tisti, ki niso samo čakali navodil od zgoraj, ampak so prizadevno in smelo iskali novih poti. Res je pa tudi, da so najboljši liturgični delavci za svoje reforme iskali soglasje cerkvenega vodstva in celo želeli in tudi dosegli, da je Cerkev prevzela pobudo. Dobro so namreč vedeli, da bodo tako njihova prizadevanja najbolj uspešna in da se bodo le tako res široko razmahnila. Mnogo samovoljnih poskusov pa je ostalo brez uspeha.

Danes, ko se liturgično življenje tako naglo razvija in ko si tako pogosto slede novi liturgični predpisi, je še posebej potrebno, da se vsi dosledno držimo. Obenem pa se moramo po vseh župnijah potruditi, da dosežemo čim višjo stopnjo sodelovanja ljudstva pri službi božji. Le tako bodo naši verniki imeli v tis, da je tako sodelovanje res želja Cerkve in ne le sanja posameznih zanesenjakov. Kako se razlikuje služba božja po posameznih župnijah in kako lepo bi bilo, ko bi povsod izvedli vse tisto, kar je že dovoljeno! Kako lepo bo, če bomo vsi dušni pastirji vestni rubricisti in vneti liturgisti!

O CERKOVNIŠKI SLUŽBI

Tudi cerkovniki bi morali biti povsod, kakor so že ponekod, na pr. v mariborski škofiji, podvrženi škofovi in dekanovi vizitaciji. Pobožen in pošten cerkovnik more namreč mnogo pripomoči k večji Božji časti in k zveličanju duš, medtem ko je malopriden, brezbrizen ali celo neveren cerkovnik cerkvi in vernikom v veliko škodo in v pohujšanje. Ako pred Najsvetejšem sploh ne poklekne ali samo cincne, ako v zakristiji ali celo v cerkvi glasno govori, ako kelih in druge svete posode prijema brez spoštovanja, je to dokaz, da tudi do Jezusa v tabernaklju nima spoštovanja, pa tudi, da župnik, ki kaj takega trpi in cerkovnika ne posvari, ni nič boljši.

Pri svetih in pobožnih opravilih v cerkvi bi moral biti cerkovnik prav tako kakor duhovnik združen z Bogom vedno in povsod. To bo dosegel, ako bo pred Najsvetejšim ne le vsakokrat lepo pokleknil, ampak v duhu Jezusa tudi pozdravil, večkrat ponovil dober namen in šele potem začel opravljati molče svojo službo. Ko ima opraviti s korporali in purifikatoriji, si more predstavljati, da ima v rokah plenice, v katere je bilo povito dete Jezus. Z opravilom naj združuje dejanja ljubezni, zahvale in darovanja. To mu bo mnogo pripomoglo za pobožno zbranost, posebno če se spomni, da ga gleda iz tabernaklja Jezus. Pri svojih opravilih se mora varovati vsake jeze in nepotrpežljivosti, pa posebno mržnje do bližnjega, sicer njegova služba Bogu ne bo všeč. Naj ne bo nikoli častihlepen, da bi želel boljše in več storiti, kakor delajo drugi ali kar more storiti, zakaj taka častihlepnost mu vzame dušni mir, v drugih pa vzbuja nevoščljivost in pokoplje ljubezen.

V občevanju z duhovniki in tudi z drugimi osebami naj ne bo preveč domač, radoveden v pogledih in v poslušanju, ker ga to preveč raztresa, da lahko kaj napačno stori.

V cerkvi in zunaj cerkve naj se cerkovnik vede dostojno in lepo, ker vsak dan streže in služi najvišjemu Gospodu. Zlasti se varuj pijančevanja. Službo opravljaj zvesto in vestno, ne le zaradi ljudi, ampak predvsem zaradi Boga. Bodi vedno snažen in pazi na snago v cerkvi in na vsej njeni opravi; pazi na tla, stene, oltarje, prižnico, sprovednice, podobe, okna itd.

Župnikova skrb je, da cerkovnika o njegovih dolžnostih pouči, tako glede snaženja svetih in dragih posod, glede večne